

PIZZAMAFFIA

**PIZZA
MAFFIA**

**KHALID
BOUDOUB**

Kijk op www.pizzamaffia.nl voor meer informatie over het boek en de film.

Eerste druk november 2007

Tweede druk februari 2008

© 2007 Khalid Boudou en Moon, Amsterdam

Omslagontwerp en -beeld Marlies Visser

Zetwerk ZetSpiegel, Best

www.khalidboudou.nl

www.moonuitgevers.nl

ISBN 978 90 488 0042 1

NUR 284

Moon is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv.

'The world is yours.'

Tony Montana in *Scarface*

Proloog

Gebeurd is gebeurd

Gebeurd is gebeurd. Bijna alles is kapot. En wat nog niet kapot is, gaat straks wel kapot.

De auto's zoeven links en rechts voorbij, zoals ze de laatste maanden voorbij zijn gezoefd. Het ging snel en met zoveel problemen en fokking herrie dat ik geen tijd had om op adem te komen. Het was werken en vechten. Vechten en werken. *Wallah*, in anderhalf jaar ben ik veranderd van een kind in een man. Ik kijk als een man. Ik luister als een man. Ik denk als een man en vooral: ik vecht als een man. Grote mannen vechten en maken alles kapot. Ik zal ook alles kapotmaken.

Er zit een beest in mij. Het kwam als een klein beestje en is flink gaan groeien. Nu is het een groot, wild beest. En Haas is mijn prooi. Ik laat hem niet ontsnappen. Ik buig me voorover op het stuur, druk er stevig op. Mijn hart bonst in mijn keel. Mijn maag voelt zwaar aan. Alsof er een ijzeren bal in zit of zo. Mijn lichaam staat strak. Mijn handen staan strak. Mijn benen zijn gespannen. Natuurlijk van de zenuwen, maar ook door alles wat ik vandaag gebruikt heb om al mijn medelijden voor Haas weg te slikken. Dat ik niet weer ga denken dat hij er ook allemaal niets aan kan doen en dat mensen nu eenmaal kinderachtige klootzakken zijn die elkaar niets gunnen. Nee, mannen mogen niets of niemand begrijpen of zielig vinden. Ze moeten de boel afbreken.

Dus geef ik flink gas. Meer gas. Nog meer gas. Nog meer. *Arwiena!* Ik ga de weg goed warm maken! Ik ga de weg laten trillen! Alles mag kapot. Fok iedereen! De bestuurders van de auto's die ons voorbijscheuren tikken met hun wijsvinger op hun voorhoofd. Gekken! Gekken! Zij hebben makkelijk praten, al die gare gasten. Zij rijden lekker naar een huis waar de complete familie kaasblokjes eet en waar de kinderen op hun kamer zitten met vrienden of hun liefde.

Ik mis Alice. Haas weet niet half wat hij allemaal heeft aangericht.

Het is een raar gezicht: twee op de snelweg racende scooters met opvallende pizzakisten achterop. De rode van Novara Pizza's en de blauwe van Melodia Pizza's. Sommige automobilisten maken zwaaiende bewegingen met hun armen, waarmee ze willen zeggen dat we aan de kant moeten. Ze zullen wel denken: die pizzabezorgers lopen hier maar wat te dollen. *Kowed fuckers. Kowed*, jullie kunnen allemaal kapotvallen! Jullie weten niet hoe wij hier op de snelweg zijn geraakt! Onze blik staat op oneindig, het beest is los. Ik pers mijn tanden op elkaar. Ik zie hoe die stinkende Haas probeert uit te wijken naar de vluchtstrook.

Met een ruk kijkt hij achterom en crost dan wat meters op zijn achterwiel. *Tazz*, alsof hij me daarmee nog kan intimideren. Fok of, man. Al gaat hij ondersteboven rijden of voor mijn part vliegen, het kan me geen fuck schelen. Ik ben nu een man. En ik ga hem pakken. Niemand kan mij nog bang maken.

Haas kijkt nog een keer om. Hij ziet dat ik hem belachelijk maak door ook op mijn achterwiel te crossen. En dan natuurlijk wel wat langer dan hij. Hij is echt goed *scared*. Die

spijker met krullen weet heel goed wat hij kapot heeft gemaakt en wat voor straf hem te wachten staat.

Nog een paar meter. Meer gas. Blazen. Blazen. Tot de li-miet. De scooter trilt. De scooter huilt. De scooter brult. Ik tril ook. Ik huil ook. En ik brul ook. Gas. Meer gas! Meer gas! Meer! Hij gaat echt gillen! *Arwiena!*

Bijna. Ik kan zijn uitlaat zowat aantikken met mijn voet. Hij slalomt als een gek om auto's heen. Die gaan daardoor langzamer rijden. De bestuurders kijken verdwaasd toe. Het interesseert me geen ruk. Ze kunnen kijken wat ze willen, maar dit is dus geen show. Dit is de realiteit, weet je. Dit is een gevecht tussen grote mannen. Tony Montana tegen Tony Banana. Met zijn hoofd vooruitgestoken racet Haas op de linkerrijstrook. Wat een stripfiguur! Auto's toeteren. Iedereen kijkt. De snelweg is van ons tweeën. Straks voor mij alleen. Dat weet ik zeker. Ik word almaar nerveuzer en nerveuzer, bang dat de verkeerspolitie ons van de weg komt halen. Wat zal ik antwoorden als ze vragen: waar ben je mee bezig?

Waar zal ik dan mee beginnen? Met de pizzaoorlog? Met wraakgevoelens? Met het geschreeuw van mijn vader? Met de zieke buikdanseres?

Of zal ik vertellen over het vertrouwen dat ik had in oom Faris? Of toch maar meteen over mijn neef Haas? Echt, ze zouden helemaal lijp worden. Net als ik nu.

Het is bijna over. Ik zie hoe Haas klemgereden wordt door auto's. Hij kan dus niet naar de rechterrijstrook uitwijken. Daar is totaal geen ruimte. Op deze kans heb ik geaasd.

Ik beweeg de scooter tot krijsen, piepen en snorren. Gas! Gas! Gas! Via de vluchtstrook snor ik hem voorbij. Haas kan

toch niet meer terug. De auto's pushen hem: nu moet hij wel naar rechts. Ha! Fok jou, Haas!

Ik ga veel langzamer rijden. Ik laat Haas iets verder door crossen en vlieg vervolgens als een raket langs hem heen. Nu slingert hij tussen mij en de vangrail in. Mijn hart dondert er zowat uit. Ik proef zijn bloed. Haas kan echt geen kant meer op. De Haas is bijna gevangen. Nog een klein stukje. Ik kan erbij. Ik kan erbij. Met alle kracht die ik nog over heb, geef ik die blauwe klotepizzakist van Melodia shitpizza's een zet. Haas slingert wat en klapwiekt met zijn scooter uiteindelijk naar rechts, zo tegen de vangrail. *Baf!* Hij vliegt eroverheen en valt met een harde smak in de berm.

Ik rem. Zou nu dan eindelijk alles echt kapot zijn?

Anderhalf jaar eerder

Panjabipizzamixdonderdag

‘Een pizza is geen wieldop! Niet erin flikkeren, maar met liefde zachtjes in de doos leggen!’

Oom Faris wist goed hoe hij leiding moest geven.

Het was druk, druk, druk. Pizza hier, pasta daar. Doos open, doos dicht, hup, op de stapel. Calzone, Vesuvio, Sal-siccia Picante, Funghi, Maffioso, een Mamma Mia... hup, allemaal in de thermobag en wegsturen. Door, door. *Zied a, conio!*

‘Robbie! Robbie! Deze met spoed naar de Hendrikskade!’ schreeuwde ik.

‘Waar is dat?’

‘Daar waar je moeder woont, nou goed. Ze moeten maar eens een navigatiesysteem in je kop stoppen. Schiet op, man! Je weet toch wel waar de Hendrikskade is? Bij het Mondriaancollege!’

‘O ja.’

‘Ja, o ja. Als je langer dan een dag op school had gezeten, zou je dat wel onthouden hebben, kale Pipo.’

‘Ik heb op school geleerd waar je zus woont, Bram. Dat was meer dan genoeg.’

‘Gaan we bijdehand doen, gabberkop?’

‘Jongens! Geen discussie! Hup, *tiempo!* Wegwezen! Maak de weg warm, Robbie!’

Dat riep oom Faris dus altijd als hij bedoelde dat er snel bezorgd moest worden: maak de weg warm!

Donderdag was het echt altijd superdruk. Om zowat vier uur 's middags begon het lawaai al.

Onze zaak ligt vlak bij winkelcentrum Hexagon. Het is best groot daar. En op koopavond moet al het personeel daar tot laat werken. Dan bestelden ze zowat allemaal pizza bij ons. Echt, *wallah*, ze vraten zich helemaal geel aan onze pizza's. Maar goed, eerlijk is eerlijk: we hadden dankzij oom Faris dan ook wel de lekkerste pizza's. En we gaven die gare klanten ook van die spaarkaarten mee. Daar waren ze echt helemaal gek op.

TIENDE PIZZA GRATIS!

Maar donderdag was vooral de meest relaxte en gezelligste dag. Echt, iedereen was er dan. Mijn oom Faris, Haas, Robbie, Jeffrey en ik. Op die laatste donderdag, toen alles nog goed was dus, bakte oom Faris zoals bijna altijd pizza's. Mijn neef Haas en kale Robbie bezorgden. Jeffrey, die kleine rat met die gare stekeltjes van hem, die een paar dagen per week wat uurtjes bij ons werkte, nam de bestellingen aan de balie aan en deed de kassa. Hij was een toffe gast en hij kon als het echt moest ook pizza's maken of helpen met bezorgen. Iedereen die bij Novara werkte was tof en moest zowat honderd handen hebben en alles kunnen. Zelf nam ik de telefoon aan en tussendoor bakte ik de kleine bijgerechten en zo. Niet dat dat nou veel voorstelde: wat gebakken champignons of aubergine met olijven, tomatensaus en knoflook. Dat soort shit.

‘Brahim!’ riep mijn oom. ‘Brahim! Heb je die Melanzana en een Trifolati klaar?’

Shit, *tfoe*, helemaal vergeten dus!

‘Melanzana en Trifolati! Ja, komt eraan!’

Ondertussen ging ook nog eens de telefoon.

‘Hallo, pizzeria Novara, met Brahim.’

‘Ja hallo, spreek ik met Novara?’

‘Hallo? Hallo?’

‘Spreek ik met pizzeria Novaria?’

‘Novara, ja. Mag ik uw bestelling alstublieft?’

‘Ik wil een pizza Calzone di Mare en een Vegi... Vegitin...’

‘U bedoelt een Vegetariana.’

‘Ja die, die ja... die is toch zonder salami?’

‘Ja, vegetarisch, ja.’

‘Helemaal vegetarisch?’

‘Vegetarisch is vegetarisch, mevrouw. We hebben geen halve vegetarische. Snapt u? Die dan maar doen?’

Ik zuchtte maar eens diep. Trage *kehba*, dacht ik. *Tfoe!* Schiet op! Schiet op!

Ondertussen begon oom Faris ook nog eens harder te pushen.

‘De pizza’s voor Blokker zijn bijna klaar, Brahim! Die Melanzana en die Trifolati moeten nu echt komen! Anders kan ik de bestelling niet rondmaken! Handen los. Focus, neef! *Tiempo! Tempo! Zied! Zied! Arwiena! Arwiena!*’

Ik lachte me altijd zowat kapot als mijn oom hard riep: ‘*Arwiena!*’ Dat betekent zoiets als chaos, geloof ik. Met mijn vrije hand pakte ik snel twee kleine pannen en smeed ze op het vuur. Wat olijfolie erin en dan een handje aubergines in de ene pan en champignons in de andere.

‘Hallo, bent u er nog?’ Dat zieke mens liep nog steeds in mijn oor te blazen.

‘Ja, ja.’

‘Kan er wat salami op die Vegi?’

‘Vegetariana? Dat kan. Maar waarom bestelt u dan niet de Valtellina, daar zit salami en groente op.’

‘Ja, maar die is niet echt vegetarisch.’

‘O, zo. U heeft helemaal gelijk, mevrouw. Die is niet echt vegetarisch. Dat was het?’

‘Ja, dat was het. O ja, heeft u er trouwens nog een bakje ketchup bij? Kan dat?’

‘Ketchup? Bij de pizza? Is prima, mevrouw Waaier. Ongeveer een half uurtje, mevrouw, het komt eraan.’

‘Ik vind het altijd zo leuk dat jullie “mevrouw” tegen me zeggen. En ik wil jullie nogmaals complimenteren met die heerlijke pizza’s. Ik...’

‘Dank u, mevrouw. Pizza met ketchup voor u. Tot zo!’ Ik hing op. ‘Oom! *Azizi!* Oom Faris! Een Calzone di Mare en een Vegetariana met wat salami!’

‘Wat? Waarom bestelt ze dan geen Valtellina?’

‘Weet ik veel. Het is die zieke tante van het uitzendbureau hier om de hoek.’

‘O ja, die is vreemd maar wel lekker. Die heeft geen Valtellina maar wat vaseline nodig.’

‘Haha, ze wil trouwens ook wat ketchup bij haar pizza!’

‘Ja dag, rot op zeg. Ik ben hier geen frietzaak. Oké, jongens. Alles eruit!’ Oom Faris haastte zich snel naar de oven. ‘*Arwiena!*’ riep hij nog maar eens.

En zo ging het de hele donderdag door, tot we ’s avonds laat met een blikje Red Bull in de hand de deuren sloten. En

dan gingen we elkaar met deegballetjes te lijf en zetten we wat wrede muziek op, vooral van die Panjabishit van Panjabi Hit Squad, je weet wel, van die gare Indiase currydance-muziek. Echt cool is dat. Daar ga je dus echt sneller van schoonmaken. Om onze pizzagabber Robbie blij te maken, draaiden we ook een nummertje van dat harde hamer-en-zaag-werk, jumpstyle. En wat later op de avond beatboxte Haas erop los en zong oom Faris zoals altijd weer iets smerigs, iets zieks, iets gaars. *Wallah*, er zat toen echt veel energie in pizzeria Novara. Ook die laatste superdonderdag was weer gruwelijk.